

ד ויאמר ה' אל משה ואבֵיָהּ יִרְקַיְכֶם בְּפָנֶיהָ
זֵלָא תִּפְלֹם שְׁבַעַת יְמִים תִּסְגֵּר שְׁבַעַת יְמִים
זַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאֶסְפֵּה. טו וְתִסְגֵּר מֵרֵים
זַחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׁבַעַת יְמִים וְהָעַם לֹא יִסַּע עַד

ז שְׁלַח לְךָ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר
גִּבְיִי נִתַּן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד
לְמִטָּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלַחוּ כָּל נָשִׂיא בְּהֵם. ג וַיִּשְׁלַח
אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאָרָן עַל פִּי ה' כְּלָם אַנְשִׁים
כְּאִשֵּׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה

ז וַיִּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן וְאֵל כָּל עַדְת
זֵבִי יִשְׂרָאֵל אֶל מִדְבַּר פָּאָרָן קְדֻשָּׁה וַיִּשְׁבּוּ
אֹתָם דְּבַר וְאֵת כָּל הָעֵדָה וַיִּרְאוּם אֶת פְּרִי
זֵאֲרָץ. כז וַיִּסְפְּרוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ בְּאָזְנוֹ אֵל הָאֲרָץ
אֲשֶׁר שְׁלַחְתֶּנּוּ וְגַם זָבַת חֲלָב וְדִבְשׁ הוּא זֶה
זָרָה. כח אִפֹּס כִּי עַז הָעַם הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ
הָעַרְוִים בְּצָרוֹת גְּדֹלֶת מְאֹד וְגַם יִלְדֵי הָעֵנָק
זָאִינוּ שָׁם. כט עַמְלֵק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחֲתִי
הַיְבוּסִי וְהָאֲמֹרִי יוֹשֵׁב בְּהַר וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל
זֵיִם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן. ל וַיְהִי כְּלָב אֶת הָעַם אֵל
זֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עֲלֶה נְעֻלָּה וַיְרַשְׁנוּ אֹתָהּ כִּי יְכוּל
זַכֵּל לָהּ. לא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא
זַכֵּל לַעֲלוֹת אֶל הָעַם כִּי חַזָּק הוּא מְמֹנֵה. לב
זַצִּיאֵנוּ דִּבַּת הָאֲרָץ אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ אֵל בְּנֵי
שְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאֲרָץ אֲשֶׁר עִבְרָנוּ בָּהּ לַתּוֹר
אֹתָהּ אֲרָץ אֲכֻלֹת יוֹשְׁבֵיהָ הוּא וְכָל הָעַם אֲשֶׁר
זָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אַנְשֵׁי מִדּוֹת. לג וְשֵׁם רָאִינוּ אֶת
זַנְפִּילִים בְּנֵי עֲנָק מִן הַנְּפִלִים וְנָהִי בְּעֵינֵינוּ
זַחֲגָבִים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם

ז ויהושע בן נון וכלב בן יפנה מן התרים את
זֵאֲרָץ קְרָעוּ בְּגָדֵיהֶם. ז וַיֹּאמְרוּ אֵל כָּל עַדְת בְּנֵי
שְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאֲרָץ אֲשֶׁר עִבְרָנוּ בָּהּ לַתּוֹר
אֹתָהּ טוֹבָה הָאֲרָץ מְאֹד. ח אִם חָפֵץ בְּנוֹ
הוּא וְהִבִּיא אֹתָנוּ אֶל הָאֲרָץ הַזֹּאת וְנִתְּנָה לָנוּ
אֶרֶץ אֲשֶׁר הוּא זָבַת חֲלָב וְדִבְשׁ. ט אַרְבֵּה' אֵל

ז ויעלו בנגב ויבאו עד חברון ויבאו מבעי ליה
אמר רבא מלמד שפירש כלב מעצת מרגלים
והלך ונשתטח על קברי אבות אמר להן
אבותי בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת
מרגלים יהושע כבר בקש משה עליו רחמים
שנאמר (במדבר יג, טז) ויקרא משה להושע
בן נון יהושע יהו יושיעך מעצת מרגלים והיינו
דכתיב (במדבר יד, כד) ועבדי כלב עקב
היתה רוח אחרת עמו וגו'

(סוטה ל"ה ב')

"רוח אחרת" - (במדבר רבה) שתי רוחות
אחת בפה ואחת בלב למרגלים אמר אני
עמכם בעצה ובלבו היה לומר האמת ועל ידי
כן היה בו כח להשתיתם כמו שנא' ויהו כלב
שהיו סבורים שיאמר כמותם זהו שנא' בספר
(יהושע יד) ואשיב אותו דבר כאשר עם לבבי
ולא כאשר עם פי

(רש"י)

ז ויתאמר אל האנשים ידעתי כי נתן יהוה לכם את
זֵאֲרָץ וְכִי נִפְלָה אִימְתַקְם עֲלֵינוּ וְכִי נִמְגּוּ כָּל יוֹשְׁבֵי הָאֲרָץ
זַפְּנִיכֶם. י כִּי שָׁמַעְנוּ אֶת אֲשֶׁר הוֹבִישׁ יְהוָה אֶת מִי יָם
אֹרֶף מִפְּנִיכֶם בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לִשְׁנֵי
זֵלְכֵי הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן לְסִיחוֹן וְלַעֲוֹג אֲשֶׁר
זַחֲרַמְתֶּם אוֹתָם. יא וְנִשְׁמַע וַיִּמַּס לְבָבְנוּ וְלֹא קָמָה עוֹד
זִוֹחַ בְּאִישׁ מִפְּנִיכֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם
זַמְעַל וְעַל הָאֲרָץ מִתְּחִלָּה. יב וְעַתָּה הִשְׁבַּעְנוּ נָא לִי בַּיהוָה
זִי עָשִׂיתִי עִמָּכֶם חֶסֶד וְעָשִׂיתֶם גַּם אִתָּם עִם בֵּית אָבִי
זַסָּד וְנִתְּתֶם לִי אוֹת אֲמֹת. יג וְהַחֲתִיתֶם אֶת אָבִי וְאֶת אֲמִי
אֶת אֲחִי וְאֶת אַחֹתִי [אַחִיוֹתַי] וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם
זַחֲצִלְתֶּם אֶת נַפְשֹׁתֵינוּ מִמָּוֶת. יד וַיֹּאמְרוּ לֵה הָאֲנָשִׁים
זַפְּשָׁנוּ תַּחֲתֵיכֶם לְמוֹת אִם לֹא תִגִּידוּ אֶת דְּבָרֵנוּ זֶה וְהָיִה
זַבְּתָת יְהוָה לָנוּ אֶת הָאֲרָץ וְעָשִׂינוּ עִמָּךְ חֶסֶד וְאֲמֹת

זג וַיִּשְׁבּוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַיִּרְדּוּ מִהַר וַיַּעֲבְרוּ וַיָּבֹאוּ אֶל
זַהוֹשֵׁעַ בֶּן נֹון וַיִּסְפְּרוּ לוֹ אֶת כָּל הַמְּצָאוֹת אוֹתָם. כד
זַיֹּאמְרוּ אֵל יְהוֹשֻׁעַ כִּי נִתַּן יְהוָה בְּיַדְנוּ אֶת כָּל הָאֲרָץ וְגַם
זַנִּמְגּוּ כָּל יוֹשְׁבֵי הָאֲרָץ מִפְּנֵינוּ

ז"א לכך פרט אנשים, לפי שארז"ל (ילקוט"ש פנחס תשעג.כז)
זאנשים היו שונאים את הארץ ואמרו נתנה ראש ונשובה
זצרימה (במדבר יד, ד) והנשים היו מחבבות הארץ ואמרו
זנה לנו אחזה (במדבר כז, ד) וע"כ אמר הקב"ה לפי דעתי
זאני רואה בעתיד היה יותר טוב לשלוח נשים המחבבות את
זהארץ כי לא יספרו בגנותה (כלי יקר)

זתקרבנה בנות צלפחד (במדבר כז, א), אותו הדור היו הנשים גודרות מה שהאנשים
זעושים, שכן את מוצא שאמר להן אהרן (שמות לב, ב): פרקו נדמי תזהב אשר באזני
זשיכם, ולא רצו הנשים ומחו בבעליהן, שגאמר (שמות לב, ג): ויתפרקו כל העם את
זדמי תזהב וגו', והנשים לא נשתתפו עממן במעשה העגל, וכן במרגלים שהוציאו דבה
זבמדבר יד, לו): וישבו וילינו עליו את כל העדה, ועליהם נגזרה גזרה, שאמרו (במדבר
זג, לא): לא נוכל לעלות, אבל הנשים לא היו עממן בעצה, שכתוב למעלה מן הפרשה
זבמדבר כו, סה): כי אמר ה' להם מות ימתו במדבר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן
זפנה, איש ולא אשה, על מה שלא רצו לפגוע לארץ, אבל הנשים קרבו לבקש נחלה
זאָרָץ. לָכֵן נִקְּתָה פְּרָשָׁה זוּ סְמוּךְ לְמִיתֵת דּוֹר הַמִּדְבָּר, שֶׁמִּשְׁמֵם פְּרָצוּ הָאֲנָשִׁים וְגִדְּרוּ
זהנשים

(במדבר רבה כ"א).